

Горица Радмиловић

КОЦКА ТИ ЈЕ ЗАБАЧЕНА

Ти можеш да мислиш
да је ово твоја игра
и да сви учесници умиру
на твоју част.

А игра се никад не игра
ради себе саме.

Победа је упитна ствар
и сви губе кад имају
само један циљ.

Једино си ти изгубила
на почетку
јер нико твоју траку
самопоштовања
није успео да пресече.

Све је до нас, нама.
И све је од тебе, због тебе.

ГЛАСОВИ АМБИСА

Чују се птице.
Док се мртва кутија вуче по тлу,
Док на зиду стоје слике,
Једном кад сам носила шта нисам хтела,
Једном после читања,
Једна у којој ме до неба диже мој предак.
Док се чоколада топи
и слатко вино се греје.
Док чекам појаву,
сад већ годинама.
Док труле песме после мишљења,
попут оних од битног народа што пада у амбисе.
Док се ломи књига на страницама,
које покушавам да ти прочитам
сад већ кад не смем да ти кажем.
Док онда псујем себе што не смем.

Што други смеју
Што кажу па умру.
Што ћуте па опет умру.

Док желим нови филм или позоришну представу,
па да умем гласа пустити
и суптилно ти рећи да знам све о теби.

Чују се птице
па после умру.

КРВ И ПРАХ

Твој и мој пупак
никада неће процветати.
И жао ми је што покушаваш
од свог бића исковати младост
и што не даш да те поставе
поред мене, као мермер.

Кроз мој стаклени клавир
сви виде опуштене жице

и плави камен
и црвене сукње.

Кроз твоја
мермерна врата
виде голе ноге
без покрића
и праскозорје где је све
чудно и бело
док у сивилу умиремо
иза твог камена и цвећа.

LA MER

Отели су нам гутљај.

Дан и ноћ постадоше исто
једно.

Тек понекад се јави
као дах у унутрашњости
жеље жељне твојих корена.
Не нађоше ништа
осим трулих плодова
сагорелог дрвећа.
Саде се, саде се...
И нестају попут речи
у безосећајном
твом
родном месту.

Наше се речи осете на зној.

Знаш ли да се уз Дебисија
једнако смеје и плаче
у нечије незгодно време?

А када боли годинама,
и сами смо промакнути
у бол.